

Folklåten får nj boning

Skall vi äntligen ha folkmusikknätofsarna? Artur Hazelius och Anders Zorn förträdde spelmannskulturen i verkliga upptäcktsarbetet. Resultatet blev blodsatt folkmusikeppleshop med skansenromantiken.

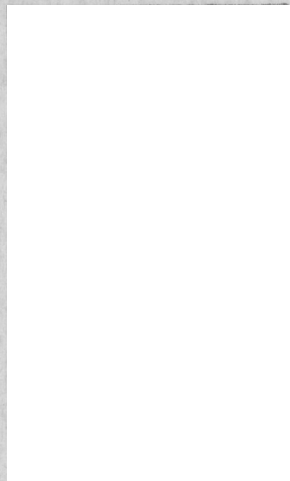
Förtidoch evighetoddsomliga. Hur många öcker är vi inte läsa hur folkmusikerna kan förstås sin egemilla (underförstått) möjlighet till vidare utveckling. Ett modernt samhälle där konsumtionen överklaras till rik kommittéer för att portioner i antal är tillräckligt för att Sverige ska bli lockade med Musik Moderna i ett tisdagsstudium. Nils Agerman och Pahl Olle och spelade elegant avalkostymen med Picassos vid en eventuell röströstning bakom ryggen och de bad av rade i mitten inför kval- och semifinaler på Folkbaber i ett program med virtuosa spelare och med konfraser i kval- och semifinaler. Tradition och mänskligt ärenden är mycket artistiska och glada i arbetet. Konstskickligt följden följde och Lasse Mans Ar det är varumärket för Andersson sextgymnaslåtarna. De är en av legenderna i svensk spelmannshistoria. Behandling av pänstob och vingar om att låras sig spela på de gamla sättet. Alla omhärskolmen

Bättre Madstil

GOD TON om folkton

● AFTONBLADET hade i somras tillfälle att följa musikforskaren Jan Ling på en folkmusikalisk upptäcktsfärd i norra Uppland. Med trevligt sätt och psykologisk finess — emellanåt också med en burk kaffe till mor i köket — har han lyckats få den ene bonden efter den andre att lyfta ner nyckelharpa eller fiol från stugväggen och med en snart mjuknad högerhand föra stråken i vana turer över strängarna.

Under tiden registrerar hand-

Kalla det inte "knätofs" när det är spelmannsstämman på Julita skans.

spelaren det spelade som Ling senare med mödosam noggrannhet för över till notskrift som skall exemplifiera hans teser i

den doktorsavhandling som är på gång.

Jan Ling är trots sin ungdom en av våra främsta experter på svenskt folkmusikgods. Det är med nöje vi ur hans instruktiva artikel i det nya numret av Musikrevy citerar följande mycket tänkvärda:

— Den föraktfulla inställning som ofta framskyntar i diverse kulturjournalistiska sammanhang, där spelmannsrollen betecknas såsom ett löjväckande "knätofseri" är både orättvis och felaktig. Bland dessa spelmän finns en musikantglädje och ett intresse för de gamla låtarna som är häpnadsväckande! De roar sig själva och andra med sina låtar och struntar kapitalt i musikvetenskapliga härklyverier, och man frågar sig om inte just detta är ett tecken på att musiken lever.

Rensa ut "knätofseri" ur vokabulären och svenska språket är ett fult och onödigt ord lättare.

Pahl Olle — med sugande intensiva låtar.

ungefär på samma sätt behandlades ju Mozart och Liszt, vad den saken beträffar).

Kvällens starkaste nummer! Kanske för annorlundaverkans och chockverkans skull, men dock... Där spelades ju Varèses fina Octandre, som jag tror är det jag helst-hör av honom (dessutom är det framsynt för att vara skrivet på tjugotalet; men ännu mer framsynt skriven var Stravinskij's "Vår-offer", 1913, Octandre låter ibland som en lyrisk parafraas över stäl-len ur "Vår-offer"). Där sjöngs italiensk körmusik. Där anordnades en "jazzverkstad" av verkligt spännande slag.

Men starkast lyste det om låtarna. De fick nu, just som konsertnummer, en lyftkraft, en laddning som knappt kan ha varit större i något annat sammanhang, och till det då också denna slutenhet (en verkan som av ramen kring målningen: på gott och ont, men mest på gott) som gör konsertnummer till individuella konstverk för oss. Vi är — det bevisade den här konserten — mogna att höra de bästa spelmännen spela på gamla sättet.